

כל הבשר פרק שמיני חולין

ק"ב.

עין משפט
נר מצוה

פ א ב מיי פ"ט מלה
מחלולת אקרויות הלי
כד טעמ' ד"ד ק"י לו
קטע' ה:
פ ג (מיי) ש"ס ע"ש
כצ"מ טוש"ע שם
קטע' א:
פ ד (מיי) ש"ס ע"ש
כצ"מ טוש"ע שם
קטע' ה:
פ ו ה"י ש"ס ע"ה
ויע' בהשגות וצ"מ
סמג לאון קמא טוש"ע
י"ד ק"י א' קטע' ה:
פ ז מ"י ש"ס ע"ה
ויע' בהשגות וצ"מ
סמג ש"ס טוש"ע י"ד ק"י
לא קטע' ה:
פ ח ט"י מ"י ש"ס הלי
ש"י טור ש"ע שם
קטע' ו:
פ ט מ"י פ"ו ש"ס הלי
טו סמג לאון קל
טוש"ע י"ד ק"י טו טעמ'
ה:
צ א מ"י ש"ס ע"ה
טוש"ע ש"ס קטע' ה:
טוש"ע ש"ס קטע' ה:

לעזי רש"י

שנקטירו"ד]. רווי-דם.

רבינו גרשום (המ

ומחמת צליה בלע: או
חלום בחבלי כרליה אסור.
חלום דממות תבלין
בלע: הני מילי דאסמיק.
כלומר דאסמיק הבשר
מחיים אסור ובלע הבמה
באותו מקום ונצרך הדם:
הני מילי דאסמיק
שרדם נקבה להלחם:
והני מילי קלישתא אבל
אסמיתא כל
כלומר אם
הלחם קלוש והני הלך
הלחם ככל הלחם ושפט
איסור בלע חלם אסמיתא
(פ) שפער הלחם קולפו
מלפניו והשאר מותר:
שפואל לאו דמי לכלבא.
כלומר הכבש שחנק עליה
בשר: שפער. בלע
אנינא דתניה. בלע
ודא לביעל שרי אבל אוי
לא יכיל למיכליה: אין
מניחין ליל תחת הבשר.
כלומר חתה תפוס בשעת
צלייתו: משפיעה השפד
כלומר ששיחיתוליו תפוסין
ליכבות תחתיו מני
שמן: דלמא תהא מני
עילאה לא מיטוי כלומר
תהא אקבורו אבל לא
צרכו כלל דאמיתוי
שבו אבל עליונה חתיכה
שאניק קרוב לאור כל
שן אימא ערוב לא ללא
דאמיתוי שבו: אלא אמר
רב אשי לית לי תאקנותא.
כלומר אין לי תקנת לשפד
שקבילין תחת השפד
עד שיוקד בו בכלי
מעט מלה שישפדו הרי
למטע מן השומן:
וברב הכי שפי הרי
כלומר אחו השומן הרי
למטע מן השומן ויהי
כמלי אלא כלי השומן
וישאר הרי בכלי ומה
שפדו כמלי אלא כל הרי
הרי דודא אין בו דם

(א) נראה דש"ל בודאי לא עבר
בכל הלחם וקולפו וכו'.

והא דאמרין פרק כל שעה (פסחים דף ז:) אין טעין התנור בזילה ואם טע כל הפת אסורה עד שיוסק התנור ולא סגי בקונו אין ראייה משם דנחשבל אסור מכלל חשיב ליה בקונו נותן טעם בר נותן טעם דאומר ר"ת דאי אפשר לתנור להתקנה יפה כשנדבק בו

לב קישות גריר לבי
ליפתא שרי ידסילקא
דליפתא שפיר דמי
רב נחמן מהו לאנוחי
דכמכא אמר ליה
ליה ישרי ומאי שנא
דמלחא מאי טעמא
בעיניה והאי ליתיה
בר גזאלא דנפל לכדא
חיננא בריה דרבא
זאן חכים למישרי כי
חיננא בריה דרבא
אמר שמואל מליח
לי היכא דאינו נאכל
י כותחא הרי נאכל
י יחי אבל צלי בעי
יילי כוליה אסור ויא
אסור אמר רב נחמן
תך עליה בשר אסור
זיק והני מילי דאבריה
ל קלישתא לית לן בה
יה רב הונא יהיב ליה
י שרי לכולי עלמא
למא אסור שאני רב
יבא יאכלי ליה וקרי
ב נחמן אמר שמואל
בשר עד שיכלה כל
מנא ידעינן מר וזמרא
ר משתעלה תימרתו
ידלמא תתאה מנא
ממר רב אשי לית ליה
יה תרתי גללי מלחא
ומשפיה

איתו שהוא בן יומו מומר: **אנב** חורפיה בלע. יש לקרוא שלא
לחמוך שומין כרישין ובצללים בסכין חולצת משום דחריפי טובא
והיבא לחמך ונתנן בקדרה מלאה מים רומחת מומר בששים לבטל
טעם הבטול צירק (י) ונפלטו מן הסכין אבל תמכו בסכין של עובד
כוכבים נעשה הירק כולו נבלה וארץ ששים לבטל הירק וארץ עיון
אם הסכין מקוננת ואין בן יומו או חורפא לדידהו מחללי נשח
כדלמך גבי חלמית פרק אין מעמידין (ע"י דף נט:).

מִהֵן לְאֶנְחוּי כְּרֵא דְמַלְחָא בְּהָדִי כְּרֵא דְכִמְבָּא א"ל אֲסוּר. אִין
לְאֲסוּר מַטְעֵם זֶה לֹאִימָה בְּתַבְּנָה אַחַת כִּד שֶׁל בְּשַׁר אֶכְל כִּד שֶׁל
חֶלֶב דִּהֶמֶס נֹחֵר יִפָּה שְׁלֹא יִפּוֹל מִזֶּה עַל זֶה אֲכַל הֵכָּה לֹא מִמְּקִי
אֲדַעְתִּייהוּ לִיחֵר שְׁלֹא יִפּוֹל מִן הַכּוֹחַ בְּמַלְחָה וְלֹא יֵדַע וַיִּמְלַח מִמֶּנּוּ
בְּשַׁר וְכֵן דְּחַלְלִי בִּדְרָךְ לֵתֵת חוֹמָךְ בְּתַבְּשִׁיל וַיִּחְיִיכִי שְׂמֵחַ יִפּוֹל מִן
הַכּוֹחַ לְמִכּוּר וַיִּיחּוּר וַיִּתֵּן לְמִן הַתַּבְּשִׁיל: לָנִי מִיֵּלִי דְמִיֵּלִי נֶאֱבַר
בְּחִמַּת מַלְחוֹ. הִר"ר יַעֲקֹב שְׁרָא הֵמִיר פֶּעַם אַחַת גִּיגִית דְּרֵאשׁוֹנָה בְּזֶכֶר
שְׁמַלְחָה יִפָּה עַם חֲמִיכַת נִצְלָה וְאִמֵּר דְּלֹא חֲשִׁיד אִינוּ נֶאֱכַל מִחֲמַת
מַלְחוֹ אֲחִ"כ מַלְחָה כַּעֲיֵן עֲבוּד כְּדֹאמֵר פֶּרֶק כֻּלָּל גְּדוֹל (שַׁבָּת דף עה:)
הֵיא מֵאֵן דְּמַלְחָה בִּישְׂרָא שְׂבַעַת חֲשִׁיד מַשּׁוּם מַעֲבַד וּמוֹקִי לֶה דְּבַעֲי
אִינוּ נֶאֱכַל מִכּוּר מַלְחָה שׁוּב עַד שְׁשׁוּרָה וּמִדִּיחוּ בְּנִימִס כַּעֲיֵן בְּשַׁר
אִינוּ נִשְׂיֵא בִּי רִישׁ גְּלוּתָא בְּפִרְקָא גִיד הַנֶּשֶׁה (עֲשִׂי דף יז:) דְּמִיֵּחִי עֵלְהָ
וַיִּמְלַח זֶה בְּשַׁר אֲסוּר לְאֶכּוֹל זֶה רֹחוֹת וְהֵיא פִּינְכָא דְּדוּהָ בִּי רִבִּי
נָל לֵי הוּא לְאֹרְחָא אִלּוּ לִבְנֵינֵי כִּפִּי' הַקּוֹטֶרֶס וְאוֹרֶ"ת דְּכָל מַלְיוֹת
דְּלוּת דְּשִׁיעוּר מַלְיוֹת כְּשִׁיעוּר לְלִיָּה מַשּׁוּם דְּמִלִּית הִרִי אִינוּ כְּרוֹתָא
הַ קֶּרֶא הֵא לֹאֹ הִי [הו"א] דֵּס לִבְעִי מַלְחָה וְהֵא נֶפֶק לִיָּה מִתּוֹרַת
ס הוּי אִין נֶאֱכַל מִחֲמַת מַלְחוֹ מִדְּפֹטֵר דֵּס שְׁמַלְחוֹ כִּמּוֹ דֵּס שְׂבַעֲלוֹ
לְקִדְרָה אֲלֵנָהּ לְמִלִּיתָּם קִדְרוֹת כִּרְיִן שְׁלֹא יִהְיֶה נֶאֱכִלִּים מִחֲמַת [מִתְלָן]:
פִּילוֹ לִמ"ד (עֲשִׂי דף קה:) אֲפֻשֶׁר לְקוֹטְחוֹ אֲסוּר יֵשׁ לְהִמִּיר כֹּאֵן וְלֹא
הַ מַּעֲבַד בּוֹ וְשׁוּב לֹא יוֹעִיל לוֹ מִתְּרִי גִלְּי דְּמַלְחָא דְּכִיּוֹן שְׁהִדֵּם נִפְרַשׁ
(א) הַמִּיֵּחַ וְלֹא דִמִּי לְאֲפֻשֶׁר לְקוֹטְחוֹ לְעֵיל דִּהֶמֶס אִין הַאֲסוּר יוֹאֵל
פִּי מִה שְׁפִירָה בְּשִׁלְבוֹת גְּדוּלוֹת לְדוּקָא נֶקֶט תְּרִי גִלְּי אֶכְל הֶרֶבָּה
בְּדִבְרִי שְׁלֹא לְהִרְצוֹת וְשִׁלָּא לְמַעַט:

קישות. מתוקה היא ואינו נבלע בצחקה אלא השמנונית קף ועומד על מקום החתך הלכך גריר לצי פסקיה למקום חתך גורר מעט בסכין ואכיל אף בצוחה. הלכך דגים שעלו בקערה מותר לאוכלן בצוחה כדאמר דאין נותן טעם הבא מן הממש אלא נותן טעם הבא

אֹתָהּ מְשֻׁמֵּן הַקֶּרֶשׁ עָלֶיהָ מִשּׁוֹס
 מִיֹּאֶס אֶבֶל ^(א) לִסְכִּין פַּעֲמִים
 שֶׁהַמְנוּנִית קִרֵּשׁ עָלָיו וְאִינוּ יוֹכֵר
 וּכְשֶׁחֹתֶךְ בָּזָנָן הָיוּ נוֹתֵן טַעַם הַזֶּה
 מִן הַמֶּמֶשׁ וְעוֹד לְמִשּׁוֹס חוֹרְפִיָּה בִלְעַ
 טָּפִי מִדְּגֵים הַרְוֵמֹתֶיךָ וְאֵבֶז דּוֹחֶקָה
 דִּסְקִינָה פִלְטִי סִפְרִינָה וְזֵלַע לָנוּן:
 קִלְחִי. קִלְחִים: לִיפֹתָא. לִפֹּת אִינוּ
 חֲרִיף אֶלָּא מִתּוֹק וְאִין טַעַם שׁוֹמֵן
 יוֹכֵר זוֹ: דְּסִילְקָא אִסְרִי. לִפִּי שְׁנוֹתֵן
 טַעַם בֵּהֶן: וְאִי פֶסֶךְ בֵּהוּ דְּלִיפֹתָא.
 עֲרִבָן בֵּעַת חֲתוּכִן שְׁחֶתֶךְ אַחַת שֶׁל
 לִפֹּת וְאַחַת שֶׁל תִּרְדִּין הִלֵּפֹת מִבְּטָל
 טַעַם הַשְּׁמֻנוּתִית מִן הַסְכִּין וְאִין
 הַתִּרְדִּין מִתְקַבֵּל טַעַם הַיִּמּוֹ: דְּנִמְלָא.
 כּוֹתֵם. מִי חִישִׁינִן שְׁמָא יִפּוֹל מִן
 הַכּוֹתֵם בְּמִלָּה וְהוּא לֹא יָדַע וַיִּמְלָחוּ
 מִמֶּנּוּ קִדְרֵת בָּשָׂר: דְּחֵלָא מֵאִי. דִּרְךְ
 לִתֵּם חוֹמֵךְ לְחוֹךְ הַתְּבַשִּׁיל. מִי חִישִׁינִן
 שְׁמָא יִפּוֹל מִן הַכּוֹתֵם בְּחוֹמֵךְ וַיַּחֲזוּר
 וַיִּתֵּן מִמֶּנּוּ לְתַבְשִׁיל: לִבִּי סִיכּוֹל.
 כִּשְׁתַּמְדּוּד לֹא עָלֶיהָ כּוֹר שֶׁל מֶלֶךְ בִּשְׁכָרִי
 אֹמֵר לִךְ טַעֲמוֹ שֶׁל דָּר: מֵאִי. כּוֹתֵם
 הַנוּפֵל בְּמִלָּה נִרְחָא וְיִכְרַם שְׁפִי שֶׁאוֹל
 עַב וְלֹא בְטִיל אֶבֶל כּוֹתֵם הַנוּפֵל בְּחוֹמֵךְ
 לִיתִּיהָ בְּעִינֶיהָ וְטַעֲמָא נִמִּי לֹא יִהְיֶה
 כּוֹתֵם בְּחוֹמֵךְ: שְׂרִייה רַב חִינִנָּא.
 אַע"פ שֶׁהַכּוֹתֵם מִלִּיתֵּי הוּא: דְּאִינוּ
 נִאֲכַל מִחֲמַם מִלָּחוּ. אִינוּ נוֹחַ לִיאֲכַל
 מִרְּבוֹב מֶלֶךְ שֶׁזֶּה שְׁשׁוֹר וּמִדִּידִין
 אֹתוֹ בְּחֵם כְּעִין מִלִּיתֵּם בָּשָׂר לֹאֲנִיעִי:
 נִאֲכַל מִחֲמַם מִלָּחוּ הוּא. לְבוֹרֵם נִאֲכַל

במלחמו הוא: קליפה. מלמעלה סביב:
והי אים ציה פילי. בקעים והוא
גלי לא סגור ליה בקליפה לפי שזולע
דרך הנקצים וכולו אסור: והי מסבל
הצבלין. התצבלין שנתצשו עמו
מכרכין אותו וטוח לצבוע וכשנפל
לכותח היה נמא לצבוע וצבע: שחפר עליה צמר.
הצלי: אסור לחלה. מפני שהדם יוצא וצבע צו: וה"מ דאסמיק.
שהיה הצמר אדום שנקטרוד"א: והני מילי דאצריה. שנקצ הדם
את הככר כלומר עבר מצדו לצדו עד שגראה משני צדדין:
הכי גרסינן והני מילי דאסמיקה. שהיה אותו מוהל היוצא מן
הצמר עבה אבל כלול לאו דם הוא: שדי ליה לכלציה. להחזק
ככר: מה נפשך. דליה לא צבי מייכליה ולשמעיה שדי ליה
איסורא: דאנינא דעסיה. האי דלא אריכל ליה משום דאיסטינים
הוא ולא משום איסורא: חמר צמר. יין בצמר: אינ מניחין
כלי. צי דווגי לעלי (דף קיא:): עד שילנה. שהיא כל דמו
כבר נפלט ממנו: משפעה סימרתו. שהצמר מעלה עשן.
לישנא אחרינא שיהו הגחלים מעלין עשן שכל זמן שהדם שותם
עליהן אינ אלא כבין והולכים אבל כשהשומן נוטף הן מעלין עשן.
לשון מורי: ודילמא סתאה מעא. כל התחתון של צד גחלים
נכלה והעליון לא נכלה: טרי גללי דמלחא. צין על
הצמר וצין בתוך הכלי והדם נגרר אלל המלח לשוליים:
ומשפעה

לְאוֹרָחָא אֲבָל לְבֵיתָא לֹא מִשּׁוּי אִינִישׁ מִיכְלִיָּה עַד וּבְקוּטֶרֶס נִמְי פֻּסַּק שְׂמוֹלָחִים לְהִנְיֹעַ וְקִשְׁיָא לִרְ"ת דִּאֲטוּ הִנְהוּ אֲטֻמַּהֲסָא דִּלְמִילְחִיו בְּגִי מִלִּיָּה הִרִי הוּא כְּרוּתָא וְכִי נִמְלָחוּ לְאוֹרָחָא וְכֵן (וְעַל דָּךְ קִישִׁי) קִשְׁיָה אִמִּי וְכֵן רַב מֵרִי דִּלְמִילָה לִּיה בָּשָׂר שְׁחוּטָה בְּזֵדִי טֶרְפָּה בְּסוּמָן אֲטוּ שְׂאֵנָא עוֹשִׂין לְקִדְרָה חֲסִידִי אִין נֶאֱכְלִין מַחְמַת מִלָּחָן מְדִפִּירָם בְּלִלְחוּתָא דְּלֵיל וְכֵן מִשְׁמַע בְּהוֹקֶס רַבִּי (מַחְמַת דָּךְ חֵלָּה) דְּקִאֲמַר טַעְמָא דְּקִשְׁיָה דְּסָד דִּלְמַר רַב יְהוּדָה דְּסָד שְׂמִלְחָן אִינוּ עוֹבֵר עָלָיו אֲלַמָּא מִלִּיחָת דְּקִשְׁיָה דִּלְמַרְיָן הֵסֵד דִּלָּין עוֹבֵר עָלָיו וְקִאֲמַר הֵסֵד רַבָּה עַל מִלִּיחָת קִדְשִׁים וְרַבִּי יְצָרִי דְּמַלְחָא וּבִשְׂפִיחָהּ שְׁהֵס נִגְרֵר אֲלַל הִמְלָה בְּשׁוֹלִים אֲמַרְיָן מִיד כְּשִׁנוּטָף הַשּׁוּמֹן מִן הַבָּשָׂר נֶאֱסַר מַחְמַת דֵּס אִין מִמֶּנּוּ לְגַמְרִי אִין נֶאֱסַר בּוּ טַעַם וְאִפְּלוּ מִסְּהָד דִּרִּי בְּקִישִׁין דְּבִדְבִּי לְגַמְרִי אֲלַל שְׂמַתְבָּטֵל וְעַכְשִׁי אִין לְהַמִּיר עַל יְדֵי הַרִי גִלְגִּי דְּמַלְחָא

מסורת הש"ס

(א) שבת ד. לעיל יב.
[עירובין לו.], (ב) [פסחים
עו.], (ג) [לעיל לו]:
קיא: לקמן קיג. פסחים
עו.], (ד) כס"א: הבקעים,
(ה) [ועי' תוס' לעיל יד.
ד"ה ונסבין ותוס' מנחות
כא. ד"ה דס ותוס' פסחים
עד. ד"ה האי מולייתא],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה קישות וכו'
אבל סבין כ"ל וואו לי
נמחק: (ב) תוס' ד"ה אגב
וכו' צירק שנפלט:
(ג) ד"ה תרי וכו' בקיין
צדכר ומותר:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א] תוס' ד"ה (צעמוד
הקודס) הלכתא וכו' ומיהו
ע"כ. נ"צ עי' מהר"ם
לוצלין ובשו"ת עבודת
הגרשוני סי' קט"ז ודו"ק:

מוסף רש"י

לכי תיכול עלה כורא
דמלחא. ננדיסותא אהר
ליה. כשמדוד לי כור של
מלה אומר קן טעמו של
דכר (שבת ד. וכע"ז ערובין
לו. ועיי' תכ.). עינא
אחיינא לנשתתבלין
כור של מלה לא תוכל
להסוותו זו לזו (שבת שס.).
דכבמא. כותח ואית ציה
נקויצי דחלנא (שפחים עו.).
מליה הוה רוחת.
רקה לעיל זו ב.

רבינו גרשום

שות במקום חתך ואח"כ

[illegible]